права, з одного боку, та різних напрямків науки соціології – з другого, Б. Кістяківський резюмує, що в науковій теорії соціального процесу ні соціальне, ні індивідуальне начало не може відігравати ролі самодостатнього і безумовного принципу. «Істинно наукове вирішення цієї проблеми потребує кінцевого злиття особи і суспільства в одне гармонійне ціле, при якому кожне з них, будучи самоціллю, взаємно один одного доповнювало б, а не витісняло чи усувало» [2, с. 124].

За радянських часів існували два дисидентські напрями: 1) політичний, основою якого стала ідеологія ОУН-УПА (значно поширений в Західній Україні) та 2) культурницький, погляди представників якого еволюціонували від прагнень реформування радянської системи з метою побудови в СРСР «соціалізму з людським обличчям» до необхідності боротьби за створення незалежної Української держави (переважно поширений у Києві та Центральній Україні). Згодом, у середині 70-х років ХХ ст., правозахисний рух в Україні поєднав у собі відстоювання індивідуальних прав особи (громадянських, політичних, соціальних тощо) з правом народу на власну національно-культурну ідентичність та національну державність, визначивши подальші напрями опозиційної діяльності в рамках радянської системи в боротьбі за людську гідність, справедливість, духовну незалежність. Такі цінності як самоповага, індивідуалізм, культ свободи та самовираження, загальнолюдські цінності та гуманізм без сурогатних домішок класового підходу, повага до природних етичних норм стали базовими цінностями для представників правозахисного руху у 70 - 80-тіроки ХХ ст.

Таким чином, з огляду на історію нашої держави можна сказати, що проблему прав людини в Україні слід тісно пов'язувати з проблемою прав української нації і перш за все з утворенням своєї незалежної національної держави. А відтак, сучасний рівень правової реформи, що ґрунтується на феномені природних прав людини є однією із складових поступального процесу започаткованого ще видатними українськими мислителями ІХ – ХХ ст.

Список використаних джерел

1. Права человека и межнациональные отношения / Ответ. ред. Лукашева Е.А. – М., 1994. – 130 с.
2. Кистяковский Б.А. Права человека и гражданина // Вопросы жизни. – СПб., 1905. – № 1. – С.122 – 134.

Пустовідко А. Л.,
студент 4-КА курсу юридичного факультету
ННІЗДН НАВС

ШЛЯХИ ІНТЕГРАЦІЇ УКРАЇНИ ДО ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

З моменту проголошення незалежності наша держава взяла курс на налагодження співробітництва з Європейським Союзом та його країнами-членами. Сьогодні таке співробітництво існує у сферах: промисловість; сприяння інвестиціям та їхній захист; державні закупівлі; стандартизація та сертифікація; видобувна промисловість і виробництво

сировини; наука і технології; освіта і професійна підготовка; сільське господарство; енергетика; використання атомної енергії в цивільних цілях; довкілля; транспорт; поштовий зв'язок і телекомунікації; фінансові послуги; боротьба з відмиванням грошей; грошово-кредитна політика; регіональний розвиток; співробітництво у соціальній сфері; туризм; захист споживачів; митна політика; культура та інші напрями.

Європейська інтеграція – це магістральний напрям розвитку континенту, який визначить як ситуацію в самій Європі в третьому тисячолітті, так і місце Європи у світі. Європейська інтеграція і членство в Європейському союзі є стратегічною метою України тому, що це є найкращим способом реалізації національних інтересів побудови економічно розвинутої і демократичної держави, зміцнення позицій у світовій системі міжнародних відносин.

Для України європейська інтеграція – це шлях модернізації економіки, подолання технологічної відсталості, залучення іноземних інвестицій і новітніх технологій, створення нових робочих місць, підвищення конкурентної спроможності вітчизняного товаровиробника, вихід на світові ринки, насамперед на ринок ЄС.

Основними політичними вигодами послідовної європейської інтеграції є зміцнення стабільності демократичної політичної системи та її інститутів, модернізація правового поля і забезпечення прозорості національного законодавства, поглиблення культури демократії і повага до прав людини та громадянина.

Отже, чітко та зрозуміло проаналізувавши можливі наслідки вступу України до ЄС, можна зробити висновок, що входження до Європейського Союзу є мудрим, цілеспрямованим та логічним наслідком прагнення України до цивілізованої, високо розвинутої, правової, могутньої у всіх напрямках держави та розбудови інститутів демократії, сучасного суспільства що крокує впевнено та має конкретні цілі та завдання. Насамперед, ми повинні чітко розуміти, що інтеграція до Європейського Союзу є важливим та реальним шансом перетворити Україну на передову, високо технологічну, стабільну та процвітаючу державу яка має міцну економіку, захищені права та свободи людини та громадянина, налагоджений взаємозв'язок між усіма гілками влади, політичну впевненість та зрілість, конкурентно-спроможну країну на міжнародній арені. Звичайно, щоб процес інтеграції України в ЄС відбувся належним чином та найближчим часом, Україна має виконати ряд вимог та задач, що висунуті для підписання важливого договору.

Також, президент України, як гарант Конституції та глава держави, повинен взяти під особистий контроль здійснення всіх необхідних процедур щодо виконання зобов'язань покладених на нашу державу.

Європейська інтеграція – магістральний розвиток континенту, який визначить як ситуацію в самій Європі в третьому тисячолітті, так і її місце у світі. Від часу свого заснування (1957 року) Європейський Союз перетворився в один із найпотужніших фінансово-економічних й політичних центрів світу, ключовий компонент новостворюваної архітектури європейської безпеки, ядро системи європейських цінностей й стандартів. Європейська інтеграція має стати не лише пріоритетом для всіх владних структур, а і свідомим вибором суспільства в цілому. З огляду на це очевидною є потреба в

широкомасштабній інформаційно-просвітницькій програмі, завдяки якій суспільство значно поліпшило б знання про природу й сутність європейської інтеграції, специфіку функціонування ЄС тощо. Це положення міститься в Стратегії інтеграції, але поки що не виконується. Ініціатива тут має належати уряду, який повинен підтримувати постійний діалог з суспільством стосовно реалізації своєї європейської політики. Варто започаткувати постійно діючий форум для представників неурядових організацій, на якому вони мали б можливість консультуватися й дискутувати із урядовими структурами й політиками. Це, до речі, допоможе Україні краще представляти себе як сильного партнера й повноправного учасника процесу європейської інтеграції. Якщо ми хочемо, щоб нас саме такими сприймали і відповідно поводились, треба бути належним чином готовими до дискусій із приводу всіх поточних проблем євроінтеграції.

Україні також варто подбати про подолання необізнаності Європи про Україну. Із цією метою уряду варто розробити спеціальну програму "просування" України в ЄС та всіляко сприяти налагодженню і розвиткові широких зв'язків із країнами-членами ЄС.

Також варто не лише запитувати, що Європейський Союз може дати Україні, а і шукати переконливі аргументи того, що Україна може дати Європейському Союзу. Чим впевненіше ми відповідатимемо на ці запитання, тим переконливіше будемо виглядати й діяти.

Сучасний етап розвитку світу на початку третього тисячоліття досить бурхливий та динамічний, а це потребує спільних зусиль для подолання перешкод та негативних факторів, що трапляються на шляху. Тому Україна не повинна залишатися сам на сам з кризами різного характеру, а має плідно співпрацювати та приймати активну участь на світовій арені як могутня європейська держава.

Виходячи із зазначеного, приходимо до висновку, що саме прийняття європейських цінностей вкрай важливе та необхідне рішення саме для того, щоб нашу економіку зробити більш продуктивною, сферу державного управління – значно чіткішою та ефективною, а права людини та громадянина були абсолютно захищені від різних загроз та посягань.

Україна – могутня держава, українці – сильна нація, потрібно лише бажання та терпіння, адже ми заслуговуємо на краще життя і маємо робити все необхідне для прекрасного теперішнього та світлого майбутнього для нас та наших дітей.

Середа Т. М. ,
старший інспектор докторантури та ад'юнктури
НАВС

ПРАВОВІ РЕФОРМИ В УКРАЇНІ: ПЕРСПЕКТИВИ ВСТУПУ В ЄС

Євроінтеграційна політика України ціллю якої є вступ України до Європейського союзу. Як відомо, держава яка хоче вступити до союзу повинна відповідати так званим копенгагенським критеріям (забезпечення свободи парламентських, президентських виборів, створення та розширення діяльності